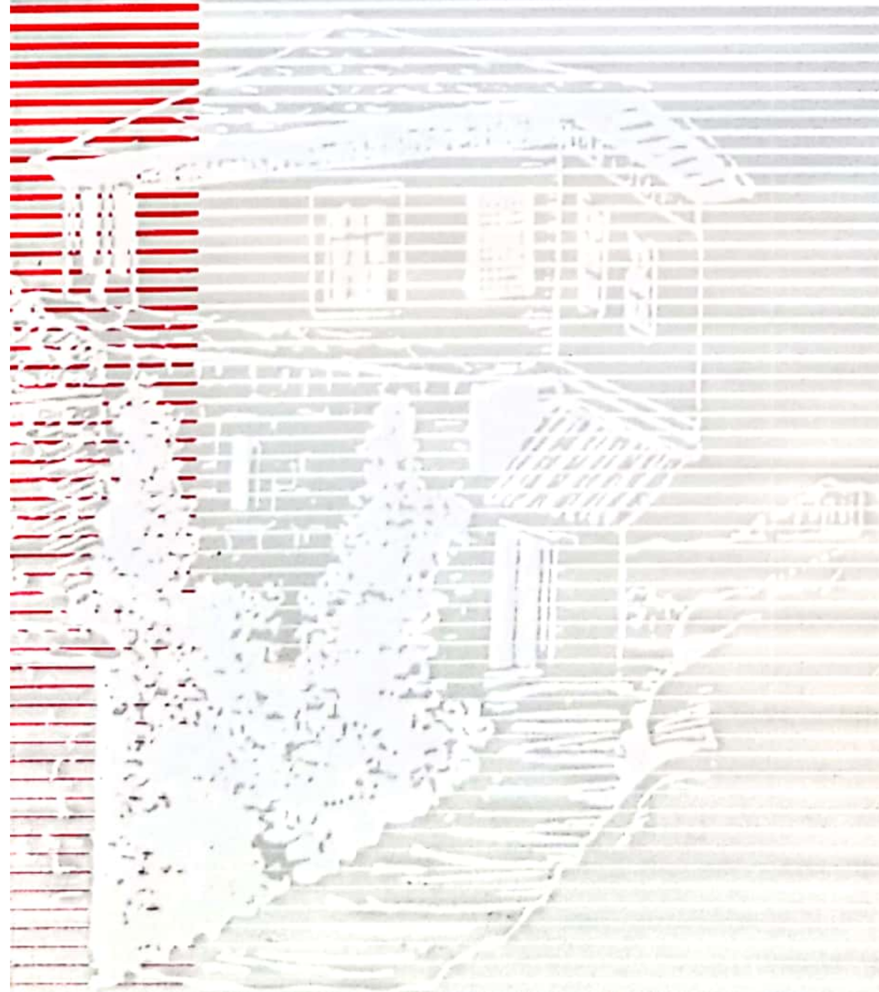
Miralem
RESULOVIĆ

ZVUCI
moga kraja

Miralem RESULOVIĆ

Zvuci moga kraja

Izdavač:
Miralem RESULOVIĆ

Urednik:
Bajro PERVA

Recenzija:
Selman SELHANOVIĆ

Lektor i korektor:
Fatima ALIHODŽIĆ

Dizajn i tehničko uređenje:
Safer MUMINOVIĆ

Ilustracije:
Ahmet MUMINOVIĆ

Štampa:
Štamparija NEDIB

Za Štampariju:
Nedib PROZORAC

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4 (497.6) - 1

RESULOVIĆ, Miralem
Zvuci moga kraja / Miralem Resulović ; (ilustracije Ahmet Muminović). - Sarajevo : autor, 2009. - 48 str. : ilustr ; 21 cm

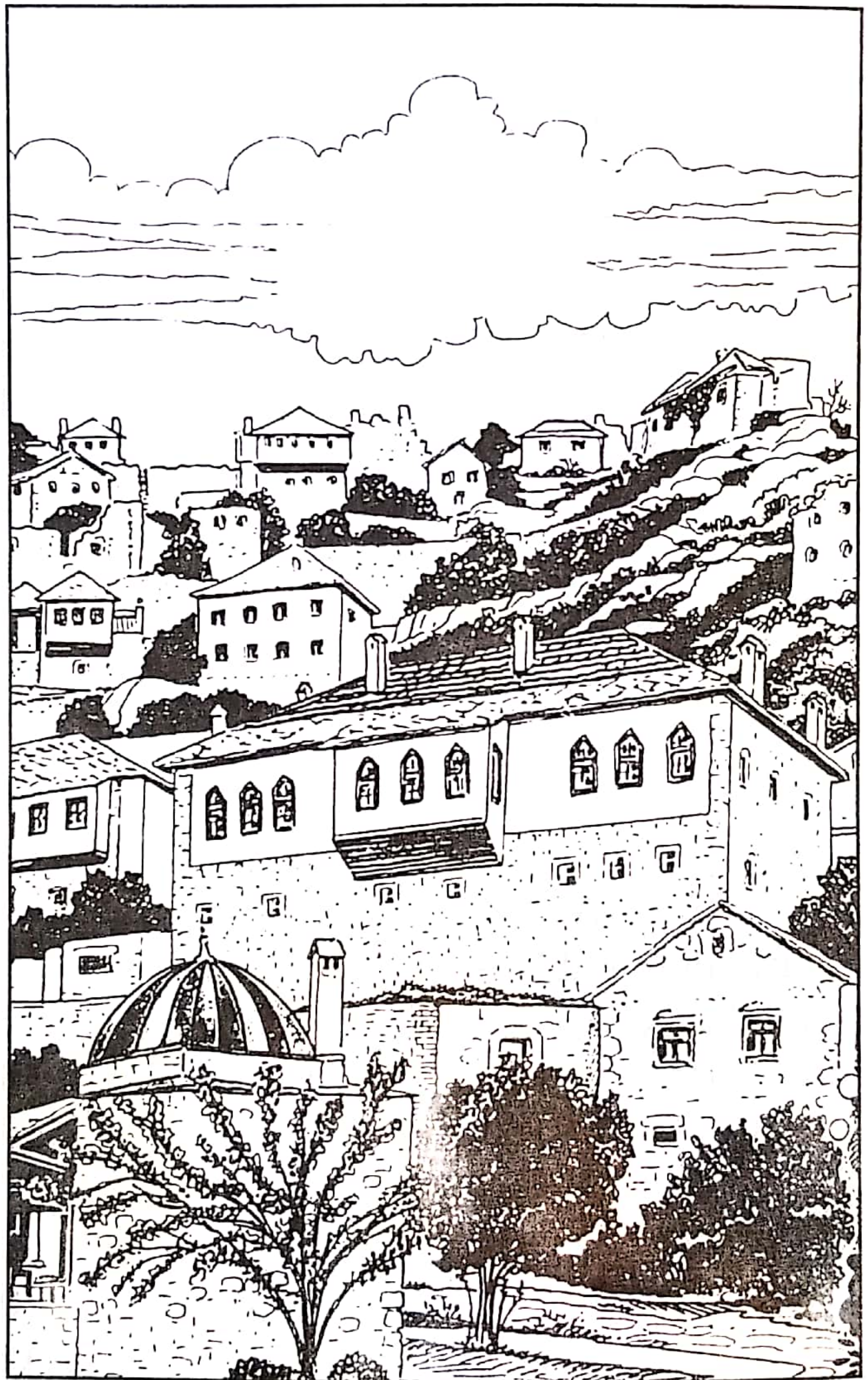
ISBN 978-9958-891-04-5
COBISS.BH - ID 17662214

Miralem RESULOVIĆ

Zvuci moga kraja

Sarajevo, 2009.

Sadržaj

ISKRA ŽIVOTA

Dan kada u san hodi
pod zvjezdani se jorgan svije
mlad mu mjesec na straži stoji
nad usnulim gostom svu noć bdije

Treperi tama beskrajnim svodom
Munja oblak žestoko bode
Blijed meteor ko suza kanu
Izmamljen uzdah za njim ode.

Na obzorje vedro rumen sipi
Pomoli dan čedan ko melek
Otperja tama nebo izroni
Odbrodi sunce na put dalek.

Svjetlost tminu za tren pomete
Trepereć pred njom ko pjena na vodi
Na izdisaju bitka zamirisa sreća
U njoj se život vječno sadi.

MIRIS JUGA

Kada me povedu puti kud sam rođen
U okrilje juga moje domovine
Kao laste tu ću boraviti
Nek izroni duša iz tuđinske čamotinje.

Kad mi lahor želju zagolica
Spustit cu se u Srebreno na more
Da ne sanjam čemernu tuđinu
Gdje snjegovi pljušte od noći do zore.

Živim za to nebo i blistavo sunce
Što na modrom svodu kao alem sja
Vedre noći jorgovan cvate
Moja Bosna to je džennetski gaj.

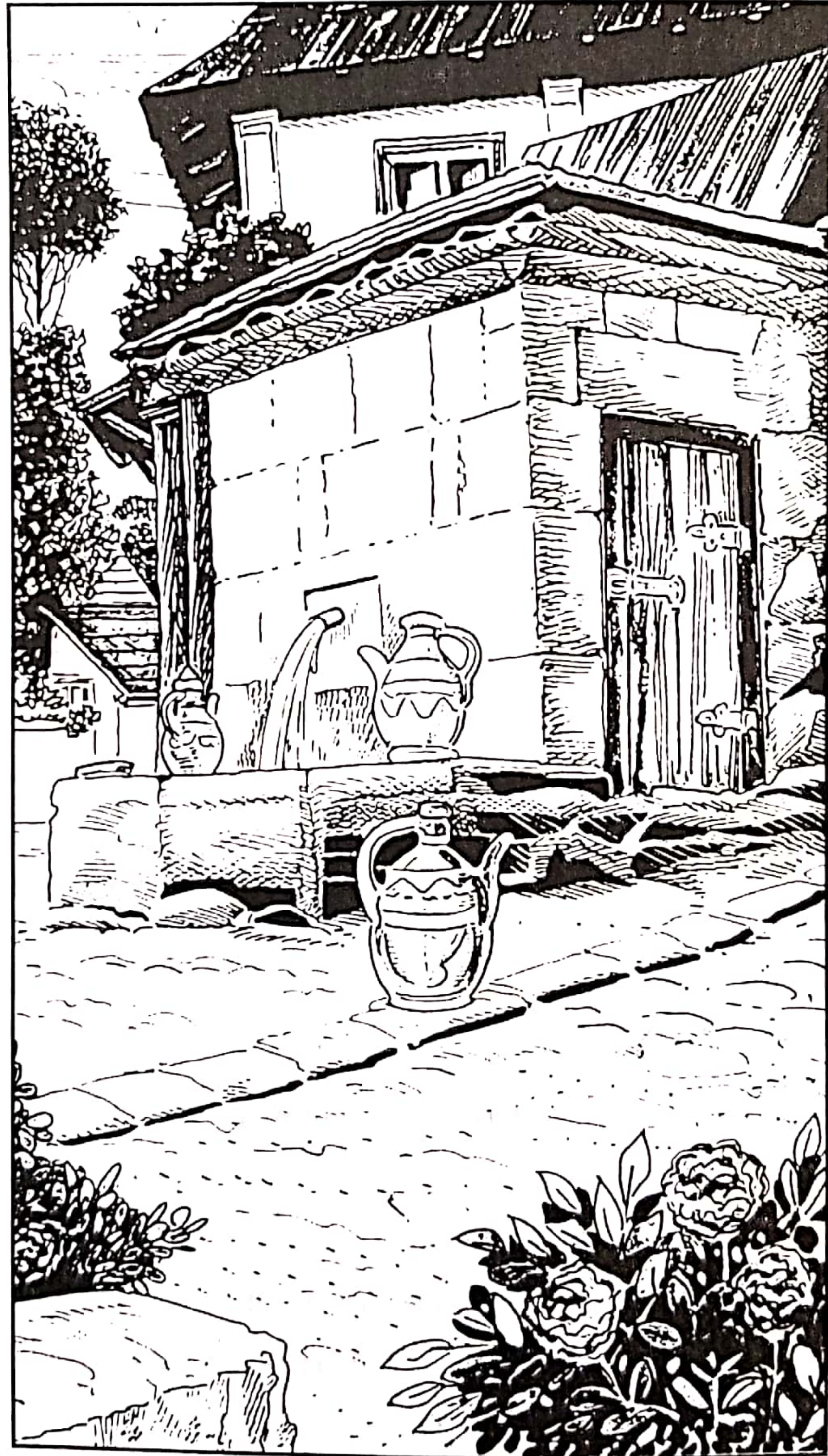
LEDENI ČAS

Uovom gradu na rubu svijeta
Svijetluca čirak doma mog
Praznina sipi bez bližnjeg svoga
Takav mi usud dade Bog.

Tiho kljeca salgija na zidu
Kao da mi broji zadnji čas
Doći će neki pogrebni ludak
Da za sebe priušti nekakav spas.

Hladna dolina usred grada
Smrtnim biljurom vječno se kiti
Hitro će ljudi spustiti tabut
U tuđu me zemlju zauvijek skriti.

Majka će Bosna vječno suzit
Za svojim čedom kojeg tuđina popi
Ovaj će kabur na tuđoj meri
Ko pahulja sniježna - za tren se stopit.

BIJELE RUŽE

Ne berite bijele ruže
Što no bajan miris šire
Milujte ih vedrim okom
Ko lahori kad zapire

U dalekoj tuđoj zemlji
Bijele ruže ne mirišu
Razuđene ko pahulje
Nostalgiju vječno sišu

Ne berite bijele ruže
Kada bajan miris šire
Milujte ih svojom dušom
Miruh Bosne one mire!

VAPAJ

Prognana bol
Rastače se
Iz izvora
Te ponire
U sred tamnih
Beskrajnih dubina
Ova razjularena
Vremena
U čemeru čuče
Tuđina plete strpljenje
Koje bešumno
Izdiše.

FAHROV NAR

Sa nara se slavuj oglasio
Butum sabah pjesmom obojio
Krhki zefir grane mu ljuljao
Ko biserna harfa grimiz lišće sviralo.

Širila se melodija skladna
Niz sokake kršnog kraja moga
Ni Šopen je ne bi tako uskladio
Niti pjesnik s endeluskih dvora.

Slušao sam tu divnu melodiju
U mirisnom hladu bijelih bagremova
Nemade je kogod osluhnuti
Sem vedra jutra i čardaka samotnoga.

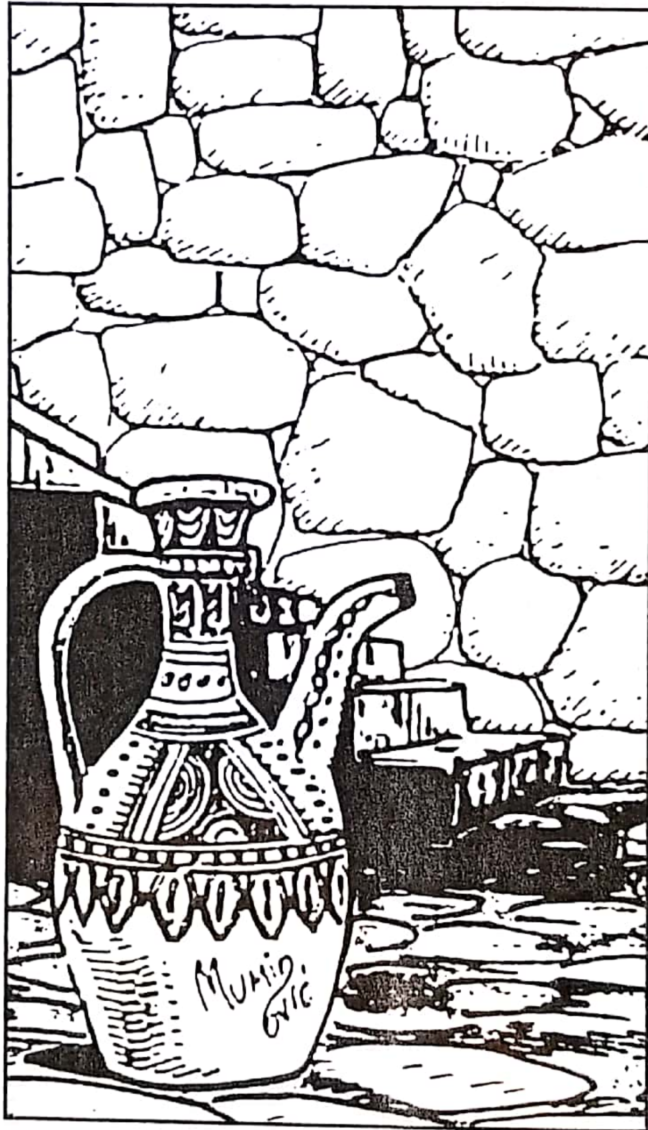
Kad je slavuj pjesmu ispjevao
Niz potok se dvaput placaknuo
Sa vrbaka naklon mi učinio
U nebeske se krošnje sirotan vinuo.

Sam nar osta kao pusto more
I zefir se iz njeg izvukao
Gazde nema niti jedne zore
Tuđe se je pjesme odveć privikao.

AZARU - ŠEHIDU MOSTARSKOME

Iz mezara tvoga
Ljiljan je niko
Na nišanu harf
Usne mi stisko
Ne mogu da čitam
Čiji je kabur
Šehid tu leži
Učiniću sabur
A srce tuče
Čujem mu ritam
Da proučim dovu
Otvaram kitab

Azare sine
Živote moj
Fatihu ti učim
Za rahmet tvoj
Babo ti šalje
Puno selama
Od tvog Amera brata
I mnogo jarana
I ljubavi tvoje
Lijepe Esme
Samotna sad sjedi
Kod stare zasadske česme
Iščekujući tebe
Kada ćeš joj doći
Da li će joj i ovaj akšam
U osami proći.

HURAKAN

Ponad Hurona tamni oblak jezdi
Uzavreli vali od hridi se krše
Mjesečeva sjena ispijena hudi
Tajni eglen par galeba skriše.

Razjarena lokva plavetnilom ljulja
Kao da je nebo posrnulo na zemlju
I sva tmina ovog dunjaluka butum
Mramoraste stubi sve pred sobom melju.

Ribareva kuća obalom se vere
Jedan viti čempres sćućuren od straha
Izgladnjela vidra pod njim ribu delje
Pred Božijom moći u sred živa praha.

Svi čadori drhte od tog crnog vrača
Sve što se miče u trapove bježi
Orli ponad svega vješto muškost pletu
Oko srca jeza sve te više steže.

Guste noći sipe podno razvaljena grada
Ko proboden junak jecala je tama
Zacvokota pustoš na samotnoj meri
Ljudske duše pokri i pepo irana.

ADILA

U sabah se Murat-beg šetao
Niz Trebinjsko polje
Pa kod sada Suljagina
Lijepu Adilu sreo.

Poranila lijepa Adila
Kuda hodiš rano
Il ob'laziš zreo bostan
Il te sanak izdao.

Ne pitaj me Murat-ago
Kud me noge nose
Sinoć me je hrsuz Ahmo
Isprosio za se.

Sad sam tužna i nesretna
Ne želim za Ahmu
Zimus sam se obećala
Sa Gradine Muju.

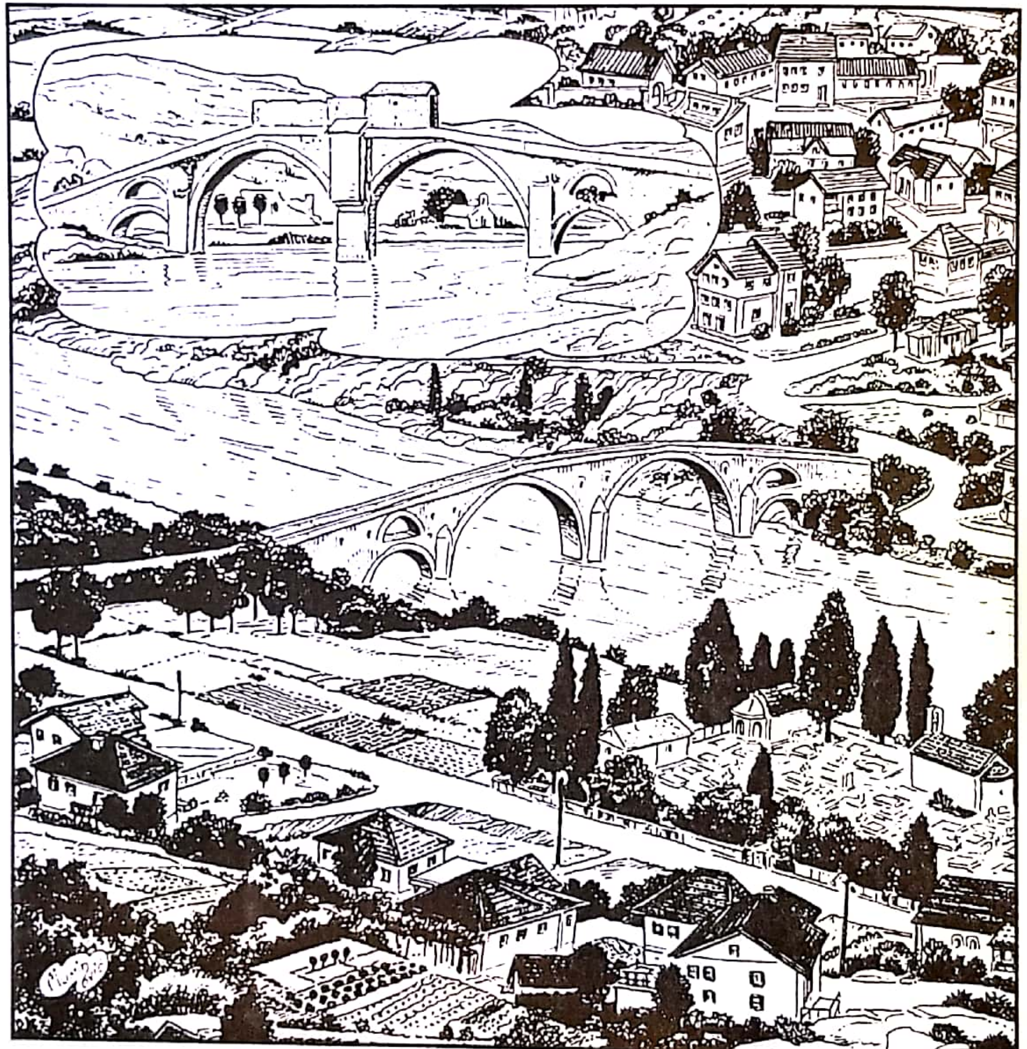
Naljuti se Murat-aga
Te zametnu Adilu
Odnese je preko rijeke
U gomiljansku Koča kulu.

Svi žandari pohitaše
Da vrate Adilu
Ali moćni Murat-aga
Ne haje za silu.

Narednik je pit'o Adu
Da l' će s njima poći
Njen je babo dao ferman
Mora odmah doći.

Vodite me mome Muju
Tako vam Allaha
Na oči ja ne sm'jem babu
Mati mi je jemin dala.

Ode Mujo kod Adile
Dođe joj na dvore
Te podrepaš haman postade
Tako ljudi zbore.

NEVJERA

Noćas se nebo kali
Nad pučinom sinjeg mora
Sa njeg padaju sićušne zvijezde
U naručja rumenih zora.

A brodicu dalge biju
Po palubi kabo se skita
Ozebli galeb na pramcu
Stade barbu da pita.

Hej starino tako ti lađe
Istom želim da znadem
Ovo sinje duboko more
Koliko kora imade.

Galebu dragi, prijatelju stari
Po njemu sad nebo gromove sadi
Te mi lađa po žeravi luta
A sirotan mjesec iz njeg zvijezde vadi.

Bezdušna holuja smoždi lađu
Nebeska sila u jedrima zasta
Izmaknu galeb panično u žalu
Brodica i barba u dalgama nesta.

TREBINJE RODNI GRADE

Trebinje moj voljeni grade
U tebi sam sretan bio
Od rođenja te nikad nisam
Jednog trena napustio

Trebišnjica sad ti mazi
Pusti bedem starog grada
Bez munara što si bolan
Svud po tebi pustoš vlada

Osman-pašin trg prozvaše
Travunijom koje nema
Ni mostovi tvoji nisu
Begovina u pepelu drijema

A platani stari viti
Tužni su bez Bošnjaka
Pod njima se sada hlade
Stranci sa istoka

Tvoj Leotar nek te čuva
Nek izdrži sve tegobe
Doće neko bolje vrijeme
Otperjat će te spodobe.

MOJA DOMOVINA

U srcu Balkana
Ima zemlja stara
Bosancima mila
Bosna i Hercegovina

Dok po svijetu hodim
Za njom suze ronim
Vječno nek je živa
Draga mi domovina.

Una nas milosti
A Drina sokoli
Bosna dušu liječi
Vodeći nas zajedničkoj sreći.

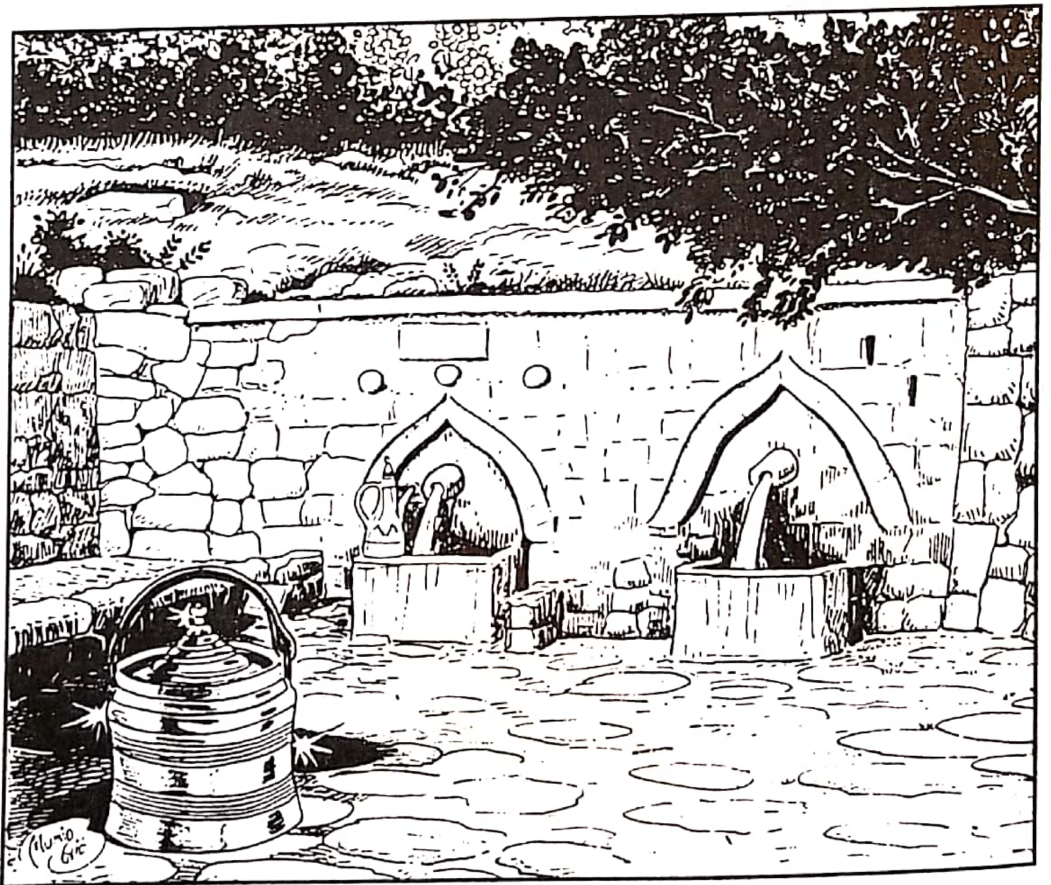
SEVLIJA

Sevlija jedna u majke
Što rano rani na bunar.

U ruc joj ibrik bakreni
A na glavi đugum srebreni.

Momče je niz sokak hodilo
Taze joj vodu iskalo

Ne idi meni Jusufe
Gleda nas babo s čardaka.

MOSTARSKE NOĆI

Sjećaš li se kad smo ljetos
Mjesečinu htjeli brati
Iz njedara tvojih bujnih
Ašik zvijezdu izbaviti.

Iza gustih mušebaka
Srce ti je zaigralo
Te nevještoj mojoj ruci
Dopustit se nije dalo.

A i tvoja hitra nana
Primaknu se sa čirakom
Da otjera noćnu moru
Što kidiše tajnim mrakom.

Tmina hudi u halvatu
I satire snove moje
Da l' će naše sunce granut
Što u akšam zaspalo je.

TAMNICA

Predvečerje ovo krhko dođe
Sanjiv mjesec u oblake sjeo
Te se moli sabahu zinceli
Da odagna taj maveni veo.

Krik sokola sa visoka klisa
Podera mehku jutarnju tišinu
Vapaj stenje iz spaljena gaja
Bezdušno bježeć u iskopnjelu daljinu.

Obrane noći ispijene hude
Sve se slutnje u litice sviše
Blijedi mjesec za brda se svali
Obrazi se crni u koštriku skriše.

Milostivo sunce osvijetli tajne pute
Probudi zvona bezdušne strasti
Stuli eho iz duha satanskog
Tamnična zavjesa noćas mora pasti.

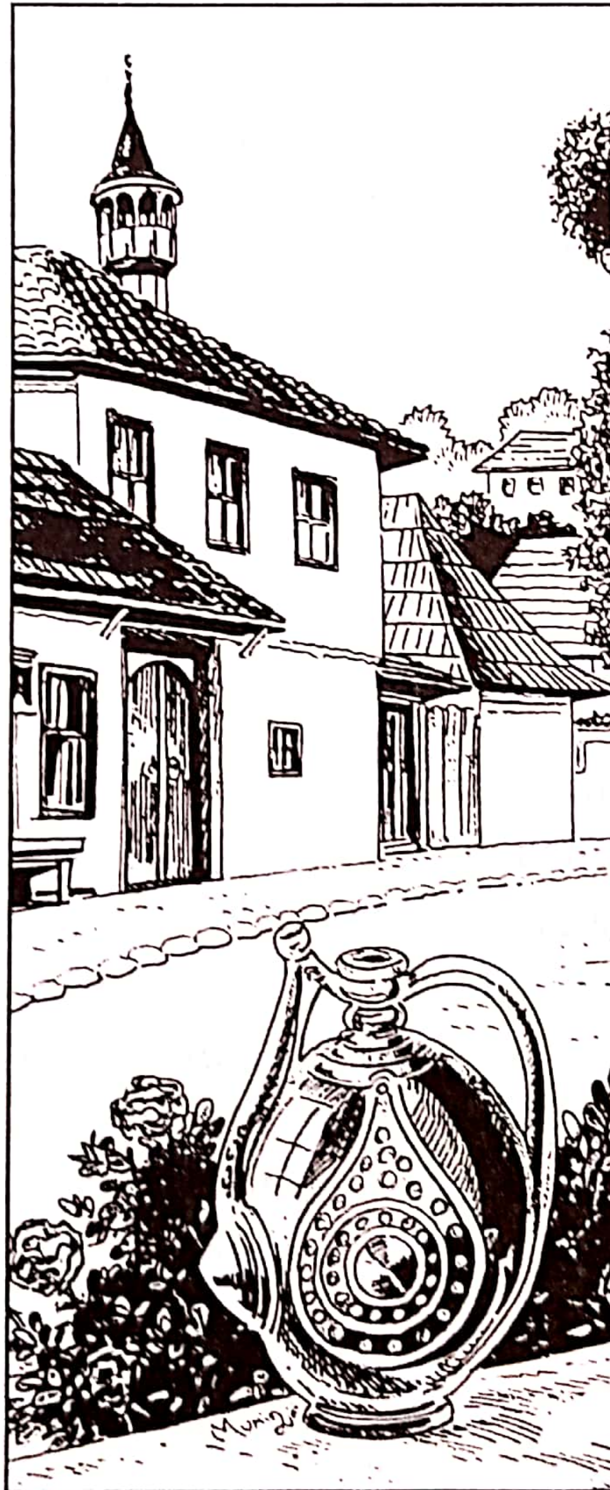
NOSTALGIJA

Smjelo koračam zavičaju svome
Znan mi je taj strveni put
Sa Arslanagića mosta usred mirne rijeke
Izgrcah nostalgiju u njen pitomi huk.

Podno moćnog kastela drevnog
Lampioni se u vodi noću hlade
Bijele lađe novu mladost boje
Da berićetli ljubavi obalom zasade.

U našim kućama pored modre rijeke
Bahata samoća po njima lelija
Orohnuli mušebak bršljan steže
Ko šargan ljuti dok se uz žrtvu privija.

Zamišljeno gledam tu sirotu rijeku
Tamo kud se vječno rastače
Odnoseć moju nostalgiju svehlu
Iz njenih dubina merhamet plače.

NITI POVJERENJA

Ovog tužnog dana ječi modra rijeka
Ponad kršnih brda mjesec bolan kunja
A platani viti u tamu se svili
Tamno nebo brodi ljuljaška ga munja.

Po kaldrmi moćnoj smrtna sjena hudi
Nijemo korača na prostoru svome
Svijeće se tule iz dubina očnih
Skrhana pleća i sav život klone.

Lobardaju riječi i zveket britkih noža
Pred hrabrim mladićem propeše se vrata
Ova tajna duboka i bolna
Trebalo je odbraniti Bošnjaka brata.

Grmi junaštvo ko grom sa visine
Bruji duboko u srcima časti
SRĐO žrtvu izvadi iz ognja
Zbog takva čojstva, zar je mor'o pasti.

Ova pjesma posvećena je pok. Srđanu Rada Aleksiću koji je, braneći svog sugrađanina Trebinjca – Bošnjaka, koji je bio napadnut od nekih paravojnih lica, izgubio svoj mladi život.

MIRIS DUŠE

Divna ledi Magdalen
Dušom plijeni cio svijet
Na grudima joj poji golub bijeli
Da mir ima svijet cijeli.

Njen blag pogled nebom plovi
Rječitom putem u sklad krene
Ranjenom srcu mehlem nudi
Da iz njeg odagna olovno breme.

Sad moj narod svako šiba
Za njeg dušom pravi hlada
Sve nevolje podanj skupi
Da mu bude spas i nada.

Divna ledi Magdalen
Umom plijeni čitav svijet
Na grudima joj poji golub bijeli
Da mir poštuje svijet cijeli.

ČEŽNJA

Moje misli u sidžir se vežu
Pusta čežnja ranjen mozak lomi
Bol i slutnja u beznađu se mole
Da se tijelo s' dušom rodnoj grudi vrati.

Kuća naša na samoću tukne
Staru lomužu ljuti šargan čuva
Pelin travu što po kršu raste
Garav bakrač mehlem što se kuha.

Ćiler mračni našu ruku treba,
U njemu je babo kukuruz kominjo,
Badanj je iz ćoška na po oka gled'o,
iz njega je ječam poput suza tek'o.

U seharu trošnu puste snove slažem
Serdžada ih mehka od uroka pazi
Da sindžir izdrži misli u tegobi
Dok se prognan Bošnjak rodnoj grudi vrati.

ZVUCI MOGA KRAJA

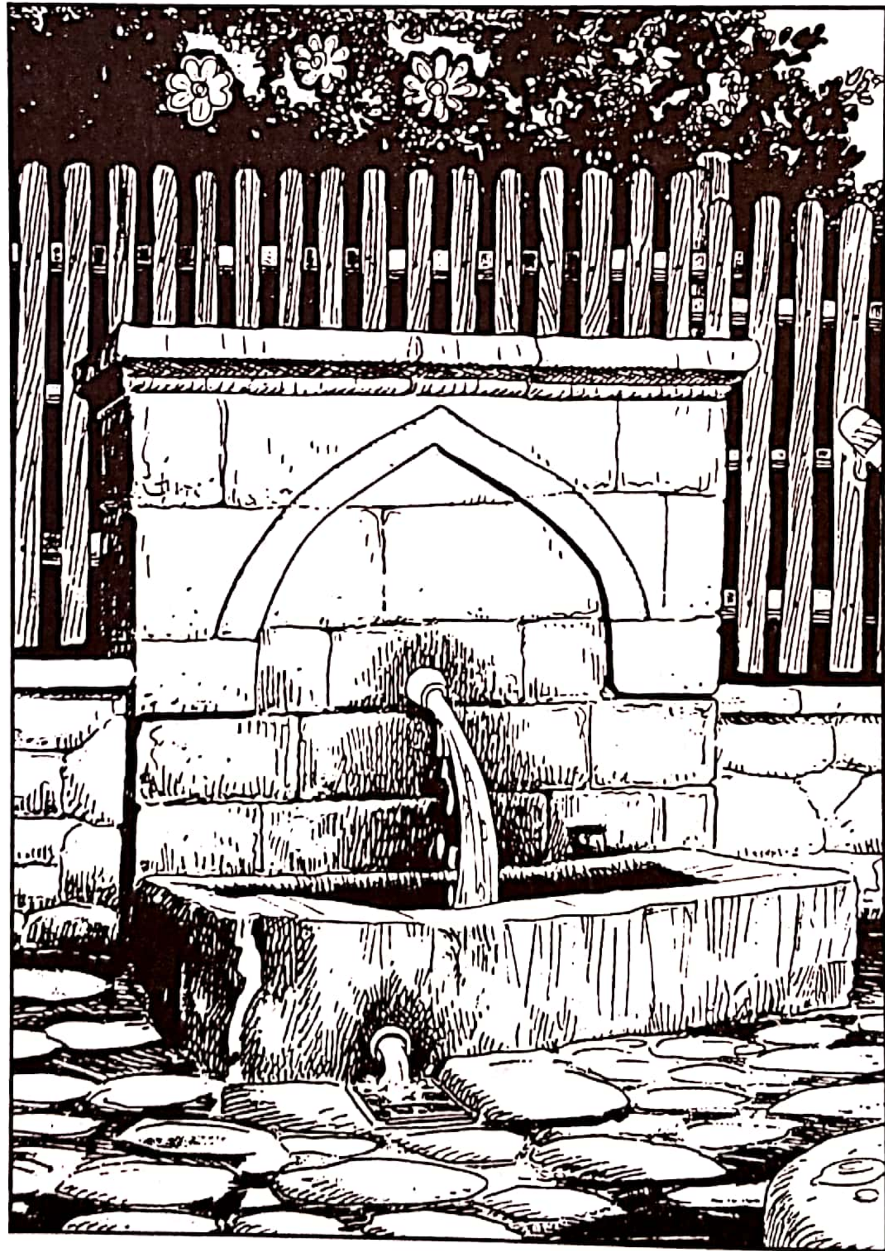
Srebren talas pod kulinom šapće
Šušti vrba tonovima tajnim
Pod nju galeb nasumice sleti
Mirisom ga mame raspjevani vali.

Ah ti zvuci kršnog kraja moga
Duboko rone u virove mrtve
U njima se grle ko vjetrovi u jedru
Dok brodicu mornu svu noć tuku bitve.

Drhti jutro na zapaljenom brijegu
Kroz oblake tanke umiveno sunce viri
Iz daljine huka nanovo se čuje
Virtuozno munja nebeske čari širi.

Skrivena pod vrbom drhti bijela ptica
I sve njene slutnje ljuljaškaju vali
Prosu magla kose po brdima britkim
Grandiozna duga za pleća im se svali.

Na strvene ploče staroga sokaka
Sipi bijeli jasmin behar miršljavi
Sabah žali sve tegobe tajne
Ušunja se u halvat pusti preorani

LABUDOVA PJESMA

Na obali Antalntika
Moli momče labuda
Ponesi me bijela ptico
Do zlatnoga mjeseca.

Daleko je mjesec momče
Labud njemu veli
Evo tebi alem kamen
Koji svijetli, bezbeli.

Nek obasja tvoje tamne pute
Iz gluhe tuđine
Da ne skrivaš svoje gnijezdo
Pod tuđinske hridine.

FATIMA

Lahori teku niz sedefna polja
Trebinjski dolapi sumorno ječe
Melodija skladna sa jablana vitih
Razgali ovo čemerno veče
Vidis li Fatima
Kako mi suze padaju
Za tvojom prognanom sjenom
Tamna se melećа obaraju.

U starom čardaku sahat
Naša jutra ne budi
I džezva se u budžaku
Butum zauvijek ohladi
Vidiš li Fatima
Kako rosa sumbul miluje
Kako se tvoj đulistan
Novom proljeću raduje.

Mog ranjenog srca zebnja
U samoći boluje
Ponad našeg samotnog doma
I mjesec za tobom tuguje
Vidiš li Fatima
Kako zvijezde u sabah padaju
Za tvojom prognanom dušom
Tamna se melećа prolamaju.

GACKO POLJE

Gacko polje rosom se umilo
Pod šaren ćilim drevni ključ sakrilo
Od Fazlagića kule mjesec pomolio
Zlatnom lađom ka Lipniku zaplovio.

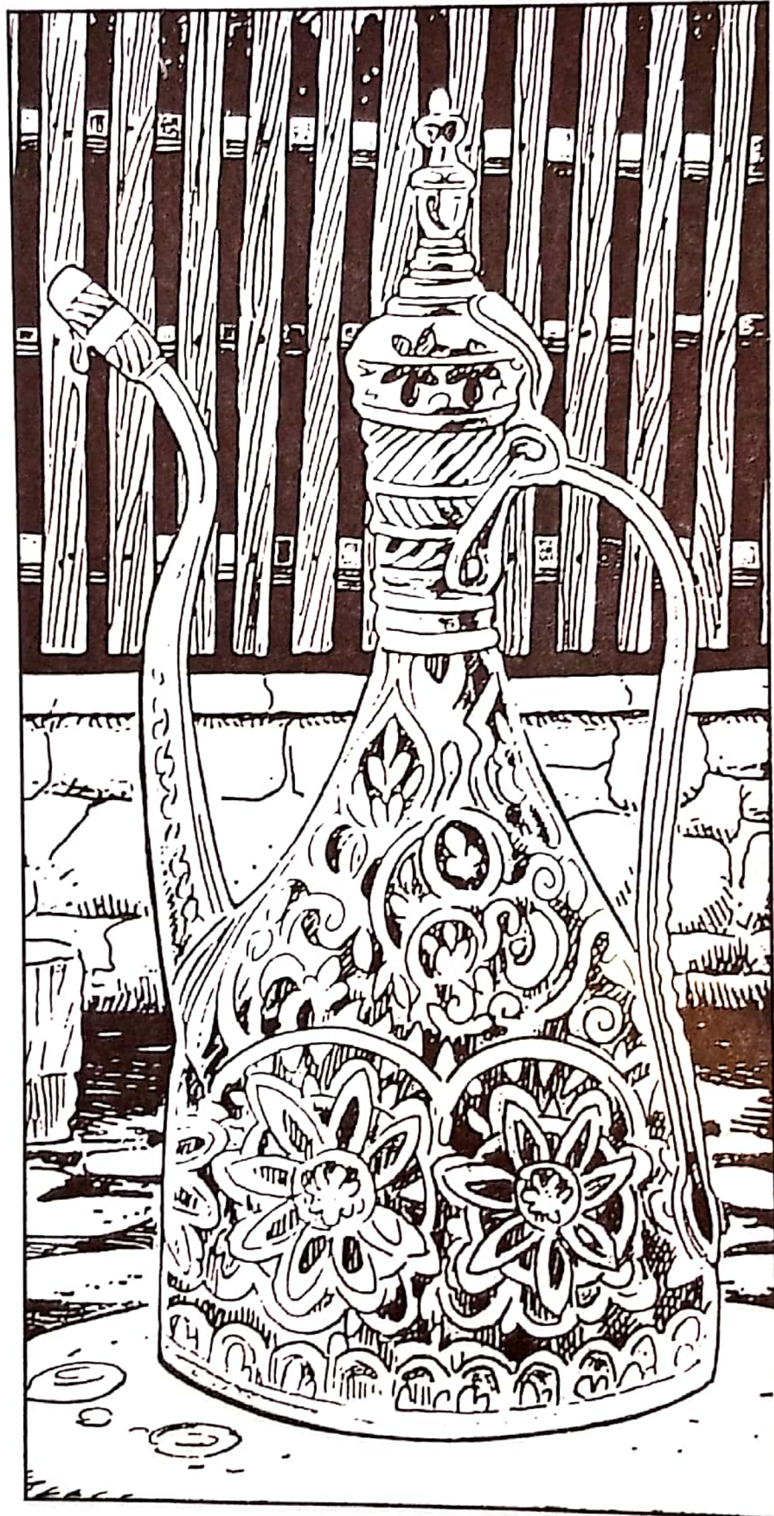
Iz nebeske okovane lađe
Mlad gazija na stepenu siđe
Da pust i spaljen Lipnik
Željno mahsus obiđe.

Hude kule u trnovitom obolu
Iz njih pusti zeher bije
O Smail-ago Čengiću
Tvoj ti narod svako progoni i bije.

Gazijo Derva dedija Tanoviću
Je l' ti džennet okusila duša
Koji li je stepen dokučila
Il zlotvore po pustom polju pusa.

Gondola se kod Cernice usidri
Da carini žuti dukat dade
Pred portom se trn zakotio
Iz nje odron kao suza pade.

Na pustom polju cvijetne dalge pljušte
Nikog nema da ih uzdom kroti
Po drevnom Ključu ljuta kopriva klija
Kapetanov mezar čuva poskok zmija

ĐULISTAN

Sjajni mjesec pomolio
Na nebeske kanate
Pred sabah obasjao
Butum dunjalučke bašte.

Sve su đule procvale
Kod bijelog jasmina
Iz ibrika ih zalijevala
Lijepa Medina.

I boja dana procvala
Kao sumbuli plavi
Rosa ga raznježila
Na berače se žali.

Nemojte me močiti
Ni u sabah brati
Đulistan će cvatiti
I vašu dušu hraniti.

OPERACIJA

U utrobi mojoj čemer klija
Sijan ralom uvezena straha
Ranjenu dušu šubha steže
Da ne posrne usred tuđeg mraka.

Izvire nada iz britka noža
Kida se progon iz smrtna obola
Da li je vjera u onoj ruci
Sa koje se šubha nije odagnala.

Čvrst je razum u susjeda moga
Da otoci moru iz bolna mijeha
Prozbori duša sa zdravim umom
Krv je crvena kod svakog čovjeka.

Recenzija knjige "Zvuci moga kraja"
autora Miralema Resulovića

Uzvišena sjeta

I četvrta po redu knjiga pjesama Miralema Resulovića odiše prepoznatljivim žalom za izgubljenim danima i rodnom grudom kao i vapajem koji u ovim stihovima pronalazi svoje ovaploćenje i utjehu. Pjesme su tu, u svakom slučaju, da sažmu bol i da unekoliko ublaže osjećaj usamljenosti koji u dalekom svijetu, u Kanadi gdje sada Resulović živi, biva sve izraženija i tegobnija. U tom smislu Resulovićevi stihovi su tu da krijepe dušu i da u osjećanjima vezanim za rodni toprak i Trebinje pronađe "iskru života", pronađe ljepotu i dobrotu koju je ne svojom voljom morao ostaviti. U "tuđinskoj čamotinji" gdje "praznina sipi", u osami, on žudi za blistavim suncem i vedrim noćima. Rekli bismo, pjesnik svoju stvarnost traži i proicira gradeći sliku sačinjenu od sjećanja, mirisa i zvukova svog

zavičaja. Nosiva pjesma "Zvuci moga kraja" progovara o tome i nadrasta samu sebe. Čak i priroda u njoj izlazi iz svojih okvira i stapa se u pjesmu, u osjećaj koji lebdi iznad nas. On stihuje: "Drhti jutro nad zapaljenim brijegom", te dodaje "Sabah žali sve tegobe tajne/ Ušunja se u halvat pusti, preorani".

Riječ je o refleksivnoj lirici u kojoj Resulović oživljava davne čežnje tvoreći idilične slike protkane sanjalačkim i emotivnim valerima. Njegov stih je tankoćutan i blag, gotovo djevojački nježan. Poslušajte stihove: "Lahori teku niz sedefna polja/ Trebinjski dolapi sumorno ječe/ Melodija skladna sa jablana vitih/ Razgali ovo čemerno veče" (pjesma "Fatima"). I, u ovoj pjesmi kao i drugima, pored melodioznosti i uzvišene sjete, otkrićemo turobnu zvučnost (sumorno i čemerno). Kao da priroda učestvuje u pjesnikovim intimnim košmarima. Idilični mir je narušen već samim povijesnim usudom. Moralne vrijednosti u novom okrutnom svijetu više ne važe. U pjesmi "Niti povjerenja" Resulović nalazi za shodno da opiše detalj koji je označio kraj jednog života i bitno promijenio sud-

binu Trebinja. Braneći svog sugrađanina Bošnjaka čojstveni Srđan je stradao od svojih sunarodnjaka. Taj čin zaslužuje da se u pjesmi ovjekovječi i da bude za nauk. Otuda, ova pjesma ali i ostale, mogu se posmatrati i kao Resulovićevo osobno zavještanje u ime trajnih ljudskih vrijednosti.

Između jednog takvog ubjeđenja i patnji kroz koje čovječanstvo prolazi, s jedne strane, i s druge iskrenih osjećanja, Resulović je u svom pjesničkom istrajavanju svjestan da je u trci za vremenom čovjek neizostavno na gubitku. Stihovi su tu da opomenu i vrate nas nama samima.

Na kraju istaknimo lijepe kovanice poput "otperja tama", "odbrodi sunce" ili "uzavreli vali" koje već same po sebi mogu biti preporuka da se ova knjiga štampa.

Sarajevo, 25.09.2009.god.

Selman Selhanović

Miralem Resulović je rođen u Trebinju. Osnovnu i srednju školu završio je u svom rodnom gradu, a pravni studij u Splitu (Hrvatska). Tokom minulog rata protjeran je iz svog rodnog grada. Trenutno boravi u Kanadi. Još u ranoj mladosti bavio se pisanjem poezije. Sada u mauhadžirluku intenzivnije piše i opisuje bremenita vremena u Bosni i Hercegovini. Pjesme nastale u ovom vremenu objavljuje u listovima "Sabah" i "Izvor" koji izlaze u dijaspori (SAD i Švedskoj), te "Preporodu".

Objavio je knjige poezije "Izbjeglička tuga" i "Na kraju svijeta" , a "Zvuci moga kraja" mu je četvrta knjiga.